

ΑΠΟΦΑΣΗ 15203/2014

ΤΟ ΠΟΛΥΜΕΛΕΣ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ
ΤΑΚΤΙΚΗ ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ

ΣΥΓΚΡΟΤΗΘΗΚΕ από τους Δικαστές Κωνσταντία Εμμανουηλίδου, Πρόεδρο Πρωτοδικών, Πέτρο Αλικάκο, Πρωτοδικη, Χρυσάνθη Νεραντζίδου, Πάρεδρο(επειδή κωλύονται οι λοιποί Τακτικοί Δικαστές) - Εισηγήτρια και από τη Γραμματέα Ζωή Παπαδοπούλου.

ΣΥΝΕΔΡΙΑΣΕ δημόσια στο ακροατήριο του, την 31 Ιανουαρίου του 2014, για να δικάσει τις με αριθμό κατάθεσης στο Ειρηνοδικείο 11576/2011 διεκδικητική αγωγή και 2435/2013 προσεπίκληση δικονομικού εγγυητή-παρεμπίπτουσα αγωγή αποζημίωσης, που φέρονται προς συζήτηση με την με αριθμό 27787/7-11-2013 κλήση, κατόπιν της με αριθμό 6705/06.8.2013 απόφασης του Ειρηνοδικείου Θεσσαλονίκης, που κήρυξε εαυτό αναρμόδιο και παρέπεμψε στο παρόν δικαστήριο, μεταξύ:

ΤΗΣ ΚΑΛΟΥΣΑΣ - ΕΝΑΓΟΥΣΑΣ κύριας αγωγής: ....., κατοίκου Ραχώνας Νομού Πέλλας, που παραστάθηκε μετά του πληρεξούσιου δικηγόρου της Κωνσταντίνου Τορπουζιδη (Α.Μ.Δ.Σ.Θ. 6416), ο οποίος κατέθεσε προτάσεις.

ΤΩΝ ΚΑΘ' ΩΝ Η ΚΛΗΣΗ - ΕΝΑΓΟΜΕΝΩΝ κύριας αγωγής: 1) ..... του..... της....., κατοίκου Χαριλάου Θεσσαλονίκης, οδός ..... και 2) ..... του ..... και της..... κατοίκου ομοίως, που παραστάθηκαν αμφότεροι διά της πληρεξούσιας δικηγόρου τους Μαρίας Τσιάκου (ΑΜΔΣΘ 2941), η οποία κατέθεσε προτάσεις.

ΤΩΝ ΚΑΘ' ΩΝ Η ΚΛΗΣΗ - ΠΡΟΣΕΠΙΚΑΛΟΥΝΤΩΝ- ΕΝΑΓΟΝΤΩΝ παρεμπίπτουσας αγωγής: 1) ..... και της ..... κατοίκου ..... Θεσσαλονίκης, οδός..... αρ ..... και 2) κατοίκου ομοίως, που παραστάθηκαν αμφότεροι διά της πληρεξούσιας δικηγόρου τους Μαρίας Τσιάκου (ΑΜΔΣΘ 2941), η οποία δήλωσε ότι παραιτείται του δικογράφου της με αρ. κατ. 2435/2013 προσεπίκλησης δικονομικού εγγυητή-παρεμπίπτουσας αγωγής

ΤΗΣ ΚΑΘ' ΗΣ Η ΚΛΗΣΗ- ΠΡΟΣΕΠΙΚΛΗΣΗ- ΕΝΑΓΟΜΕΝΗΣ παρεμπίπτουσας αγωγής: ..... του ..... κατοίκου Νέας Μηχανιώνας Θεσσαλονίκης, η οποία δεν παραστάθηκε.

ΚΑΤΑ ΤΗ ΣΗΜΕΡΙΝΗ δημόσια συζήτηση της υποθέσεως, παραστάθηκαν οι διάδικοι, όπως σημειώνεται παραπάνω και οι πληρεξούσιοι δικηγόροι των διαδίκων ζήτησαν να γίνουν δεκτά, όσα αναφέρονται στα πρακτικά δημοσίας συνεδρίασεως και στις έγγραφες προτάσεις τους. ΑΦΟΥ ΜΕΛΕΤΗΣΕ ΤΗ ΔΙΚΟΓΡΑΦΙΑ ΣΚΕΦΘΗΚΕ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟ ΝΟΜΟ Νόμιμα επαναφέρονται προς συζήτηση, με την με αριθμό 27787/7.11.2013 κλήση, η με αριθμό κατάθεσης ενώπιον του Ειρηνοδικείου 11576/7.11.2013 διεκδικητική αγωγή της καλούσας- ενάγουσας κατά των καθ' ων η κλήση - εναγομένων και η με αριθμό κατάθεσης ενώπιον του Ειρηνοδικείου 2435/4.2.2013 προσεπίκληση δικονομικής εγγυητρίας - παρεμπίπτουσα αγωγή αποζημίωσης των δεύτερων κατά της ..... κατόπιν της με αριθμό 6705/6.8.2013 απόφασης του Ειρηνοδικείου Θεσσαλονίκης που κήρυξε εαυτό καθ' ύλη αναρμόδιο και τις παρέπεμψε στο παρόν Δικαστήριο. Ωστόσο με προφορική δήλωση της πληρεξούσιας δικηγόρου των καθ' ων η κλήση -προσεπικαλούντων -εναγόντων (παρεμπίπτουσας αγωγής) στο ακροατήριο, η οποία καταχωρήθηκε στα ταυτάρια με την παρούσα πρακτικά δημοσίας συνεδρίασης του Δικαστηρίου τούτου, αυτοί παραιτήθηκαν από το δικόγραφο της με αριθμό κατ. 2435/2013 προσεπίκλησης δικονομικού εγγυητή-παρεμπίπτουσας αγωγής αποζημίωσης κατά της....., η οποία αν και κλητεύθηκε νόμιμα για τη σημερινή δικάσιμο (βλ. την με αριθμό 1924γ/20.11.2013 έκθεση επίδοσης του δικαστικού επιμελητή του Πρωτοδικείου Θεσσαλονίκης Λάμπρου Κουρκουβάτη) δεν παρέστη, οπότε και η εν λόγω προσεπίκληση-παρεμπίπτουσα αγωγή θεωρείται ως μη ασκηθείσα (άρθρα 294,295 ΚπολλΔ).

Με το Ν.4223/2013 προβλέφθηκε η επιβολή του Ενιαίου Φόρου Ιδιοκτησίας Ακινήτων (ΕΝ.Φ.Ι.Α.) και δη στο άρθρο 1 αυτού ορίζεται « 1. Από το έτος 2014 και για κάθε επόμενο έτος επιβάλλεται Ενιαίος Φόρος Ιδιοκτησίας Ακινήτων (ΕΝ.Φ.Ι.Α.) στα δικαιώματα της παραγράφου 2 του παρόντος, σε ακίνητα που βρίσκονται στην Ελλάδα και ανήκουν σε φυσικά ή νομικά πρόσωπα ή κάθε είδους νομικές οντότητες την 1η Ιανουαρίου κάθε έτους. 2.Ο ΕΝ.Φ.Ι.Α. επιβάλλεται στα εμπράγματα δικαιώματα της πλήρους κυριότητας, της ψιλής κυριότητας, της επικαρπίας, της οίκησης και της επιφάνειας επί του ακινήτου Εξαιρετικά, επιβάλλεται και στο δικαίωμα της νομής ή οιονεί νομής, της κατοχής,» , στο άρθρο 2 αυτού « 1. Υποκείμενο του ΕΝ.Φ.Ι.Α. είναι κάθε πρόσωπο ή οντότητα του άρθρου 1, ανάλογα με το δικαίωμα και το ποσοστό του, και ειδικότερα: α) Αυτός που αποκτά δικαίωμα σε ακίνητο από οποιαδήποτε αιτία, από την ημερομηνία σύνταξης του οριστικού συμβολαίου κτήσης ή από την ημερομηνία τελεσιδικίας της δικαστικής απόφασης με την οποία αναγνωρίζεται δικαίωμα ή καταδικάζεται ο δικαιούχος σε δήλωση βουλήσεως.... γ) Ο κληρονόμος και ειδικότερα: αα) ....ββ) Ο εξ αδιαθέτου κληρονόμος, εφόσον δεν έχει δημοσιευθεί διαθήκη μέχρι και την 31η Δεκεμβρίου του προηγούμενου της φορολογίας έτους.... ζ) Ο νομέας επίδικου

ακινήτου. Αν το ακίνητο εκνικηθεί με τελεσιδική απόφαση, ο ΕΝ.Φ.Ι.Α., που καταβλήθηκε, δεν επιστρέφεται³. Ο πλήρης κύριος υποχρεούται στην καταβολή του συνολικού ΕΝ.Φ.Ι.Α. που βαρύνει το ακίνητο κατά το ποσοστό συνιδιοκτησίας του....⁸. Για την εφαρμογή του ΕΝ.Φ.Ι.Α. ακινήτα που δεν ιδιοχρησιμοποιούνται από το υποκειμένο του ΕΝ.Φ.Ι.Α. θεωρούνται αυτά τα οποία εκμισθώνονται ή παραχωρούνται καθ' οιονδήποτε τρόπο σε τρίτο. Τα ακίνητα που δεν εμπίπτουν στο προηγούμενο εδάφιο θεωρούνται ιδιοχρησιμοποιούμενα...», κατά δε τη διάταξη του άρθρου 9 παρ. 2 του Ν. 4223/2013, όπως αυτή ήδη τροποποιήθηκε με το άρθρο 3 παρ. γ αρ. 5 του Ν 4254/2014: «Μετά το άρθρο 54 του ν. 4174/2013 προστίθεται νέο άρθρο 54Α που έχει ως εξής: «Άρθρο 54Α Υποχρεώσεις τρίτων για τον Ενιαίο Φόρο Ιδιοκτησίας Ακινήτων. 1. Είναι αυτοδικαίως άκυρη κάθε υποσχητική ή εκποιητική δικαιοπραξία με την οποία συστήνονται, μεταβάλλονται, αλλοιώνονται ή μεταβιβάζονται, από οποιαδήποτε αιτία δικαιώματα επί ακινήτου ή παρέχεται δικαίωμα προσημείωσης ή υποθήκης σε αυτό, αν δεν μνημονεύεται και δεν επισυνάπτεται από το συμβολαιογράφο στο συμβόλαιο που συντάσσει, πιστοποιητικό της Φορολογικής Διοίκησης, με το οποίο πιστοποιείται ότι το ίδιο ακίνητο, με τα ίδια στοιχεία, περιλαμβάνεται στη δήλωση Ενιαίου Φόρου Ιδιοκτησίας Ακινήτων, καθώς και ότι ο φορολογούμενος έχει καταβάλει, ή νόμιμα απαλλαγεί από τον ΕΝ.Φ.Ι.Α. για το συγκεκριμένο ακίνητο και έχει καταβάλει τις ληξιπρόθεσμες δόσεις, έχει ρυθμίσει ή έχει νόμιμα απαλλαγεί από τον ΕΝ.Φ.Ι.Α. για τα υπόλοιπα ακίνητα, για τα οποία είναι υπόχρεος για τα πέντε (5) προηγούμενα έτη. Αυτοδικαίως άκυρος είναι ο συμβολαιογραφικός τίτλος και για τη σύνταξη κατακυρωτικής έκθεσης επί εκούσιου πλειστηριασμού.. 3. Εάν δεν είναι δυνατή η επισύναψη στο συμβολαιογραφικό έγγραφο του πιστοποιητικού του ΕΝ.Φ.Ι.Α. της παραγράφου 1 του άρθρου αυτού για τα πέντε (5) προηγούμενα της μεταβίβασης έτη, επισυνάπτεται για τα υπόλοιπα έτη το πιστοποιητικό του άρθρου 48 του ν. 3842/2010 (Α' 58) με το οποίο πιστοποιείται ότι το ίδιο ακίνητο, με τα ίδια στοιχεία, περιλαμβάνεται στη δήλωση φόρου ακινήτης περιουσίας (Φ.Α.Π.), καθώς και ότι ο φορολογούμενος έχει καταβάλει το Φ.Α.Π. για το συγκεκριμένο ακίνητο και ότι έχει καταβάλει τις ληξιπρόθεσμες δόσεις του Φ.Α.Π. ή έχει ρυθμίσει το Φ.Α.Π. για τα υπόλοιπα ακίνητα, για τα οποία είναι υπόχρεος για τα προηγούμενα έτη 5. Είναι απαραίτητη η συζήτηση ενώπιον δικαστηρίου εμπράγματης αγωγής επί ακινήτου, πλην της μονομερούς εγγραφής υποθήκης ή προσημείωσης υποθήκης ή της άρσης κατάσχεσης, αν δεν προσκομισθεί από τον υπόχρεο σε ΕΝ.Φ.Ι.Α., το πιστοποιητικό των παραγράφων 1 και 3 του άρθρου αυτού.» Η τελευταία αυτή διάταξη, περί απαραδέκτου της συζητήσεως εμπράγματης αγωγής, που είναι προφανές ότι είναι φορολογικής φύσης, θίγει, παραβιάζει και έρχεται σε ευθεία αντίθεση με τη διάταξη του άρθρου 6 παρ. 1 της Ευρωπαϊκής Σύμβασης για την προστασία των δικαιωμάτων του ανθρώπου και καλείται να καταβάλει φόρο για ένα ιδιοκτησιακό αγαθό που βρίσκεται σε επιδικία και επιπλέον δεν απολαμβάνει. Τέλος, είναι διαφορετική η περίπτωση του άρθρου 106 του ΝΔ 118/1973, που απαγορεύει τη συζήτηση εμπράγματης αγωγής, της οποίας το αντικείμενο φέρεται να περιήλθε στον ενάγοντα με κληρονομική διαδοχή, εάν δεν προσκομίζεται πιστοποιητικό του Οικονομικού Εφόρου για την υποβολή δήλωσης φόρου κληρονομιάς ή πράξη επιβολής φόρου, καθόσον η εν λόγω διάταξη -σε αντίθεση με την προρρηθείσα του άρθρου 9 παρ.2 του Ν.4223/2013- επιβάλει μόνο υποχρέωση υποβολής δήλωσης και όχι και καταβολής και εξόφλησης του αντίστοιχου φόρου. Αλλωστε η πάγια νομολογία των δικαστηρίων (ΑΠ ολ 1331/1985 Ελλ.Δ/νη 26.1133, ΑΠ 437/1998 Ελλ.Δ/νη 39.1275, ΕφΘρ 214/2014 ΝΟΜΟΣ) έκρινε ότι η μη αναστολή της συζητήσεως, κατά τις επιταγές της διατάξεως του άρθρου 106 του ΝΔ 118/1973 που επιδιώκει φορολογικούς σκοπούς, οι οποίοι μπορούν να επιτευχθούν και με άλλα μέσα, δηλαδή με ενέργειες των φορολογικών οργάνων, χωρίς να απαιτείται η εξαφάνιση της αποφάσεως, που δεν διέταξε την αναστολή, για την επίτευξη των επιδιωκόμενων φορολογικών σκοπών, οι οποίοι δεν έχουν επίδραση στην έκβαση της δίκης και συνεπώς και στην ορθή απονομή της δικαιοσύνης, δεν δημιουργεί απαραδέκτο, που συνεπάγεται την εξαφάνιση της απόφασης, που δεν το διέταξε .

Κατά τις διατάξεις των άρθρων 1710 παρ. 1, 1193, 1195, 1198 και 1199 ΑΚ η κληρονομική διαδοχή, είτε αυτή χωρεί εκ του νόμου, είτε εκ διαθήκης, αποτελεί παράγωγο τρόπο κτήσεως κυριότητας των κινητών και ακινήτων κληρονομιαίων πραγμάτων, η κυριότητα όμως των ακινήτων που περιλαμβάνονται στην κληρονομιά, όπως και κάθε άλλο εμπράγματο δικαίωμα επί αυτών, μεταβιβάζεται στον κληρονόμο αναδρομικώς από του χρόνου του θανάτου του κληρονομούμενου, μόνον εάν αυτός (κληρονόμος) αποδεχθεί με δημόσιο έγγραφο την κληρονομιά και η αποδοχή αυτή μεταγραφεί ή εκδοθεί κληρονομητήριο και μεταγραφεί τούτο(ΑΠ 1722/2011, Τ.Ν.Π Νόμος). Περαιτέρω, από το συνδυασμό των διατάξεων των άρθρων 369, 1033, 1192 αριθ. 1 και 1198 ΑΚ, προκύπτει ότι το εμπράγματο δικαίωμα της κυριότητας ακινήτου μεταβιβάζεται με σύμβαση, που γίνεται με συμβολαιογραφικό έγγραφο και μεταγράφεται. Για να μεταβιβαστεί όμως με σύμβαση η κυριότητα ακινήτου, για οποιαδήποτε αιτία, χαριστική ή επαχθή, απαιτείται να υπάρχει το δικαίωμα σ' εκείνον, ο οποίος το μεταβιβάζει, κατά το χρόνο μεταγραφής της σχετικής συμβάσεως (ΑΠ 934/2000 ΑρχΝ 2001.490, ΑΠ 888/1977 ΝοΒ 1978.703, ΕφΑθ 4562/1992 ΑρχΝ 1992.464, Γεωργιάδη - Σταθόπουλου, ΑΚ, υπ* άρθρο 1033 αριθ. 2). Εάν, συνεπώς, εκείνος που μεταβιβάζει δεν είναι κύριος του μεταβιβαζόμενου ακινήτου, δεν μεταβιβάζεται στον αγοραστή η κυριότητα αυτού, σύμφωνα με τη γενική αρχή του β.ρ.δ «ουδείς μεταγίει πλέον ου έχει δικαίωματος» (Πανδ. 50 . 17.54 - Βασ 2.3.54), η οποία έχει διατηρηθεί και υπό την ισχύ του Αστικού Κώδικα (ΕφΔωδ 82/2007 Νόμος, ΕφΠειρ 503/1997 ΕλλΔνη 1997.1901, ΕφΑθ 7217/1991 ΕλλΔνη 1993.637, Μπαλής, ΓενΑρχ, 8η έκδ., παρ. 30, σελ. 95 και ΕμπρΔικ, 4η έκδ., παρ.61, σελ. 160 επ., Απ. Γεωργιάδης, Εμπρ Δικ, τ. ΙΙ.1, σελ124). Τούτο όμως δεν σημαίνει ότι είναι άκυρη η δικαιοπραξία και μάλιστα τόσο η υποσχητική, όσο και η εκποιητική, η οποία καταρτίζεται σε εκτέλεση της υποσχητικής (ΕφΠειρ 503/1997 ΕλλΔνη 38.1900, Εφθεσ 2462/1990 ΕλλΔνη 33.1224, ΕφΑθ 1008/1982 Αρχμ ΛΣΤ.718, Γαζής στην ΕρμΑΚ, υπ' άρθρο 513, Ζέπος, ΕνοχΔικ, Β* έκδ., σελ. 57). Επομένως, όπως συνάγεται και από τις διατάξεις των άρθρων 239, 513 επ., 1033, 1191 ΑΚ, η πώληση ξένου ακινήτου είναι έγκυρη, δηλαδή μόνη η έλλειψη κυριότητας στο ακίνητο δεν

έχει ως συνέπεια την ακυρότητα της σύμβασης (βλ. ΑΠ 729/2011 Ελληνη 2011.1027, ΑΠ 1199/1989 Ελληνη 1991.531, ΕφαΘ 2077/2009 Ελληνη 2010.785, ΕφΔωδ 305/2007 Νόμος, ΕφΠειρ 503/1997 Ελληνη 1997. 1901). Εναντι όμως του αληθινού κυρίου δεν είναι ισχυρή η μεταβίβαση της κυριότητας του ακινήτου, καθόσον για τη μεταβίβαση αυτήν απαιτείται (1033 ΑΚ) αυτός που μεταβιβάζει να είναι κύριος και συνεπώς, εκείνος προς τον οποίο μεταβιβάστηκε ξένο ακίνητο δεν αποκτά την κυριότητα, εφόσον του μεταβιβάστηκε από μη κύριο (ΕφΠειρ 503/1997 ό.π., ΠΠρΑΘ 3746/2011 Νόμος). Εξάλλου, από τη διάταξη του άρθρου 1094 ΑΚ για τη διεκδικητική αγωγή προκύπτει, ότι ο κύριος ακινήτου αξιώνει από το νομέα ή τον κάτοχο την αναγνώριση της κυριότητας του και την απόδοση του ακινήτου. Ο ενάγων μπορεί να αρκестεί στο δεύτερο αίτημα ή μόνο στο πρώτο αίτημα, οπότε η αγωγή έχει το χαρακτήρα αναγνωριστικής. Η σημασία αναφέρεται στην έκταση του δεδικασμένου. Στη δίκη πάντως που αφορά διεκδικητική αγωγή κρίνεται παρεμπιπτόντως και το δικαίωμα της κυριότητας, γιατί στην αγωγή αυτή, κατά νομική αναγκαιότητα, περιλαμβάνεται και αίτημα αναγνωριστικό της κυριότητας χωρίς να πρόκειται για σώρευση αγωγών (ΑΠ 135/2012 Τ.Ν.Π. Νόμος). Ο αληθής κύριος στην διεκδικητική του αγωγή έχει τη δυνατότητα να σωρεύσει και την αγωγή «ακυρότητας του συμβολαίου» (βλ. Κ. Παπαδόπουλου, ό.π., παρ. 117, 4δ, σελ. 308), με την οποία βεβαίως δεν μπορεί, σύμφωνα με τα όσα προαναφέρθηκαν, να ζητηθεί η ακυρότητα της σύμβασης, λόγω της έλλειψης κυριότητας του μεταβιβάσαντος, αφού, όπως προαναφέρθηκε, αυτή είναι έγκυρη, αλλά μπορεί να ζητηθεί να αναγνωριστεί ότι ο μεν μεταβιβάσας δεν ήταν κύριος του ακινήτου που μεταβιβάστηκε, ο δε αποκτών, λόγω της έλλειψης αυτής του δικαιοπαρόχου, δεν έγινε κύριος αυτού. Πρόκειται δηλαδή για αναγνωριστική αγωγή (70 ΚΠολΔ), με την αρνητική της μορφή, της αναγνώρισης της ανυπαρξίας δικαιώματος κυριότητας των εναγομένων στο επίδικο (Κ. Παπαδόπουλος, ό.π., 117, 4ζ, ΕφΠειρ 503/1997 ό.π.). Επιπροσθέτως δε, η δήλωση για την αποδοχή της κληρονομιάς, η οποία είναι μονομερής δικαιοπραξία, που δεν έχει ανάγκη ανακοινώσεως σε άλλον, τελειούται με την δήλωση και δεν υπόκειται σε ανάκληση. Η δήλωση όμως αυτή είναι άκυρη: α) εάν έγινε από ανίκανο για δικαιοπραξία, χωρίς να τηρηθούν οι νόμιμες γι' αυτό διατυπώσεις, β) εάν έγινε από πλάνη για τον λόγο της επαγωγής, γ) εάν έγινε πριν από την επαγωγή και δ) εάν των θεμελιωδών ελευθεριών (Ε.Σ.Δ.Α.) και τις διατάξεις των άρθρων 17, 20 και 25 του Συντάγματος (δικαίωμα της ιδιοκτησίας, δικαίωμα στην παροχή έννομης προστασίας και αρχή της αναλογικότητας). Ειδικότερα, στο άρθρο 20 παράγραφος 1 του Συντάγματος, το οποίο συμφωνεί και με το άρθρο 6 παράγραφος 1 της ΕΣΔΑ, κατοχυρώνεται το θεμελιώδες δικαίωμα του πολίτη για παροχή έννομης προστασίας από τα δικαστήρια, αποτελεί δε θεμελιώδη αρχή του κράτους δικαίου. Οι δικονομικές λεπτομέρειες που είναι επιτρεπτό να καθορίζει κάθε κράτος μέλος της Ένωσης δεν επιτρέπεται να καθιστούν πρακτικώς αδύνατη ή δυσχερή την άσκηση των δικαιωμάτων των πολιτών. Εξάλλου, στο άρθρο 1 του Πρώτου Προσθέτου Πρωτοκόλλου της ΕΣΔΑ που κυρώθηκε μαζί με τη Σύμβαση με το άρθρο πρώτο του ν.δ. 53/1974 (ΦΕΚ Α' 256) ορίζεται ότι «Παν φυσικόν ή νομικόν πρόσωπον δικαιούται σεβασμού της περιουσίας του. Ουδείς δύναται να στερηθή της ιδιοκτησίας αυτού ειμή δια λόγους δημοσίας ωφελείας και υπό τους προβλεπόμενους υπό του νόμου και των γενικών αρχών του διεθνούς δικαίου όρους. Αι προαναφερόμενοι διατάξεις δεν θίγουν το δικαίωμα παντός Κράτους όπως θέσει εν ισχύϊ νόμους ους ήθελε κρίνει αναγκαίον προς ρύθμισιν της χρήσεως αγαθών συμφώνως προς το δημόσιον συμφέρον ή προς εξασφάλισιν της καταβολής φόρων ή άλλων εισφορών ή προστίμων». Με τις διατάξεις αυτές με τις οποίες κατοχυρώνεται ο σεβασμός της περιουσίας του προσώπου, αναγνωρίζεται παράλληλα η εξουσία των Κρατών προς επιβολή φόρων και θέσπιση μέτρων προς εξασφάλιση της καταβολής τους. Τα Κράτη διαθέτουν ευρύτατη εξουσία ως προς τον προσδιορισμό των φόρων και τους τρόπους εισπράξεως τους κατ' εκτίμηση των πολιτικών, οικονομικών και κοινωνικών προβλημάτων τους. Όμως, εφόσον η επιβολή φορολογίας αποτελεί επέμβαση στην περιουσία του προσώπου, πρέπει η σχετική ρύθμιση να αποτελεί μια δίκαιη ισορροπία μεταξύ των απαιτήσεων του δημοσίου συμφέροντος και των επιταγών προστασίας των ανθρωπίνων δικαιωμάτων υπό την έννοια της ύπαρξης αναλογίας μεταξύ χρησιμοποιούμενων μέσων και επιδιωκόμενων σκοπών, ενόψει μάλιστα και της, κατά το χρόνο θέσπισης της άνω φορολογικής διάταξης, ιδιαίτέρως δυσμενούς οικονομικής συγκυρίας (συνεχούς μείωσης μισθών και συντάξεων και επιβολής αλληλεπαλλήλων φορολογικών βαρών επί εισοδημάτων και περιουσιών). Ο δικονομικός φραγμός, που τίθεται από τις παραπάνω διατάξεις, ήδη σε πρώιμο στάδιο της διαδικασίας υπό το φως των σημερινών δυσχερών οικονομικών συνθηκών, που βιώνουν οι πολίτες που φέρουν το βάρος αυτών, ουσιαστικά στερεί αυτούς της απλής δυνατότητας προσφυγής στο δικαστήριο. Το απλό ταμειακό συμφέρον, που προκύπτει, δεν συνιστά λόγο γενικότερου δημοσίου συμφέροντος, για τον οποίο θεσπίζεται η παραπάνω διάταξη ως αναγκαία προϋπόθεση του παραδεκτού κάθε εμπράγματος αγωγής. Ενώ, δεν φαίνεται να υπάρχει καμία αναλογία, που επιβάλλεται να τηρείται, μεταξύ του νομοθετικά προστατευόμενου δικαιώματος του ατόμου και του σκοπού που το νομοθέτημα εξυπηρετεί. Επομένως, η παραπάνω ρύθμιση συντελεί απλά σε άνιση μεταχείριση των πολιτών του, από το ίδιο το κράτος, που τίθεται σε πλεονεκτική θέση έναντι αυτών, εξασφαλίζοντας πρωταρχικά και κύρια το δικό του δημοσιονομικό οικονομικό συμφέρον, συρρικνώνοντας το ατομικό δικαίωμα των πολιτών του σε εύκολη πρόσβαση στα δικαστήρια, την οποία θα έπρεπε να εγγυάται και όχι να χρησιμοποιεί τη Δικαιοσύνη και την ευχέρεια προσφυγής σε αυτήν ως μέσο πίεσης για την τακτοποίηση των φορολογικών υποχρεώσεων των πολιτών. Επιπλέον, η επιβολή φόρου ακίνητης περιουσίας, παράλληλα προς υφιστάμενους άλλους φόρους, δεν πρέπει να θίγει τον πυρήνα του δικαιώματος της ιδιοκτησίας και δεν πρέπει να εξαρτά το συνταγματικά κατοχυρωμένο δικαίωμα του πολίτη να προσφύγει στη Δικαιοσύνη από τις συγκεκριμένες φορολογικές του υποχρεώσεις. Διαφορετικά θα ελλοχεύει ο κίνδυνος ο υπερχρεωμένος ιδιοκτήτης να μην είναι σε θέση να προσκομίσει το ως άνω πιστοποιητικό και η εμπράγματο αγωγή του με την οποία ζητεί να προστατεύσει το δικαίωμα της κυριότητας του, που του παρέχει άμεση, απόλυτη και καθολική εξουσία πάνω στο ακίνητο (άρθρα 973 και 1000 του ΑΚ), θα πρέπει να μην εκδικασθεί για λόγους μη ουσιαστικούς, αφού το δικαστήριο δεν θα υπεισέρχεται στην ουσία της ένδικης διαφοράς και έτσι ο πολίτης

θα στερείται ουσιαστικά της εξουσίας να απαγορεύει απόλυτα κάθε επέμβαση τρίτου στο ακίνητο του χωρίς την άδεια του και θα βρίσκεται εκτεθειμένος και απροστάτευτος απέναντι στην αυθαιρεσία του οποιουδήποτε καταπατητή. Εν κατακλείδι, δεν θα μπορούσε μια καθαρά φορολογικού χαρακτήρα διάταξη, που δεν αφορά στην προστασία των συναλλασσομένων σε σχέση με τα ακίνητα ή δεν επιδιώκει την παροχή δικαστικής προστασίας, να αποτελεί ειδική διαδικαστική προϋπόθεση μιας εμπράγματης αγωγής και προαπαιτούμενο προκειμένου να εκδοθεί απόφαση επί της ουσίας. Αλλωστε, στόχος της δίκης πρέπει να είναι πάντοτε η έκδοση απόφασης επί της ουσίας και οι διαδικαστικές προϋποθέσεις πρέπει να έχουν σκοπό να εξασφαλίσουν την ομαλή και απρόσκοπτη ροή της διαδικασίας και να αποτελούν εγγυήσεις ορθής δικαστικής απόφασης (βλ Ολ. ΣΤΕ 601/2012 ΝΟΒ 2012.376, Ολ. ΣΤΕ 3087/2011, Ολ Ελ. Συν 2006/2008, ΑΠ 293/2014, ΑΠ 1164/2009, ΑΠ 205/2006 Α δημοσίευση ΤΝΠ Νόμος, ΜονΠρωτΧαν 2/2014 (δημ.στην τράπεζα ΔΣΑ ΙΣΟΚΡΑΤΗΣ, ΜονΠρωτΧαν 210/2014 αδημ., ΕΔΔΑ απόφαση της 2.12.1985, Svenska κατά Σουηδίας, αριθμ. 1 1036/84, απόφαση της 14.12.1988, Wasa κατά Σουηδίας, αριθμ. 13013/87, απόφαση της 16.1.1995, Ricardo Travers κατά Ιταλίας, αριθμ. 15117/89, Νικόλαος Νίκας Πολιτική Δικονομία Ι σ. 415). Εξάλλου, ειδικά στην περίπτωση της διεκδικητικής αγωγής ακινήτου του άρθρου 1094 του ΑΚ, με την οποία ο ενάγων αξιώνει την αναγνώριση της κυριότητας και την απόδοση του πράγματος από τον εναγόμενο που νέμεται ή κατέχει το ακίνητο, αφενός δεν νοείται να είναι φορολογικά υπόχρεοι για το ίδιο ακίνητο τόσο ο ενάγων που το διεκδικεί, όσο και ο εναγόμενος που το νέμεται και που συνήθως προβάλλει δικαίωμα ίδιας κυριότητας, οπότε υπάρχει πολλαπλή φορολόγηση του ίδιου ακινήτου, και μάλιστα με μη δυνατότητα επιστροφής του καταβληθέντος φόρου στον ηττηθέντα διάδικο, αφετέρου ο ενάγων

έγινε με αίρεση ή προθεσμία ή μερικώς, ε) ενώ ακόμη είναι δυνατόν να ακυρωθεί για πλάνη, απάτη ή απειλή βάσει των διατάξεων που ισχύουν γενικώς για τις δικαιοπραξίες (άρθρα 140 επ., 150 επ., 1526, 1527, 1625, 1851, 1857 ΑΚ), στ) ενώ η σχετική δήλωση για την αποδοχή της κληρονομιάς δυνατόν επίσης να προσβληθεί και για εικονικότητα αυτής (ΑΠ 729/2011 ΕλλΔνη 2011,1027, Εφθεσ 300/2010 Αρμ 2011,776, Β. Βαθρακοκόλη «ΕΡΝΟΜΑΚ», τόμος ΣΤ', ημίτομος Α*, άρθρο 1857 ΑΚ, παρ. 1, σελ. 622-623, Αναστασίου Αθανασόπουλου «Εμπράγματο Δίκαιο», τόμος Β\ άρθρα 1195-1197 ΑΚ, αρ. 3, σελ. 952, Απ. Γεωργιάδη-Μ. Σταθόπουλου «Αστικός Κώδικς», τόμος ΙΧ, άρθρο 1857 ΑΚ, σελ. 559-560) ή ζ) ως άκυρη εάν γίνει για μέρος μόνον της κληρονομιάς (ΠΠΡΑμφ 87/2012, Τ.Ν.Π. Νόμος). Εξάλλου από τον συνδυασμό των διατάξεων των άρθρων 1096 και 1098 εδαφ. α' του ΑΚ προκύπτει, ότι ο νομέας του πράγματος ενέχεται σε απόδοση των ωφελημάτων που έχουν εξαχθεί από αυτό και εκείνων που μπορούσαν να εξαχθούν κατά τους κανόνες της τακτικής διαχείρισης από την επίδοση της (διεκδικητικής) αγωγής. Η ενοχή υφίσταται ανεξαρτήτως αιτίας για την οποία νέμεται το πράγμα και ανεξαρτήτως οχλήσεως προς απόδοση και αρκεί η πληροφόρηση του νομέα με οιονδήποτε τρόπο, ότι δεν έχει δικαίωμα νομής (ΑΠ 958/2004 Τ.Ν.Π Νόμος).

Στην προκειμένη περίπτωση η ενάγουσα εκθέτει ότι ο πατέρας της..... του ..... και της..... και η δεύτερη σύζυγος του ..... απέκτησαν κατά πλήρη κυριότητα σε ποσοστό 50% εξ αδιαιρέτου ο καθένας, το λεπτομερώς στην αγωγή περιγραφόμενο διαμέρισμα 4^{ου} ορόφου οικοδομής κείμενης στη Θεσσαλονίκη επί της οδού ..... αρ....., εμβαδού 34 τμ, δυνάμει του με αριθμό ..... /31.1.1997 πωλητήριου συμβολαίου της συμβολαιογράφου Θεσσαλονίκης, που νόμιμα μεταγράφηκε. Οτι η ίδια μετά το θάνατο του ανωτέρω την 17-1-1998, χωρίς να αφήσει διαθήκη, καλούμενη στην πρώτη τάξη της εξ αδιαθέτου διαδοχής με τον αδερφό της και την τότε σύζυγο του θανόντα, τον κληρονόμησε κατά τα 3/8 και κατέστη κυρία σε ποσοστό 18,75% εξ αδιαιρέτου του ως άνω ακινήτου, δυνάμει της με αριθμό 44/2010 Εκθεσης Αποδοχής Κληρονομιάς ενώπιον του Γραμματέα του Πρωτοδικείου Θεσσαλονίκης, νομίμως μεταγραφείσης εις τόμο .... και αριθμό .... των Βιβλίων του Υποθηκοφυλακείου Θεσσαλονίκης. Επιπλέον, ισχυρίζεται ότι η σύζυγος του πατέρα της....., πέρα από το ποσοστό που λόγω αγοράς της ανήκε, αποδέχτηκε κακόπιστα δυνάμει της με αριθμό ..... /10.7.1998 αποδοχής κληρονομιάς ενώπιον της συμβολαιογράφου Θεσσαλονίκης..... και όλο το υπόλοιπο ποσοστό του 50% του θανόντα συζύγου της, εμφανιζόμενη ως η μοναδική εξ αδιαθέτου κληρονόμος αυτού, εκμεταλλευόμενη το γεγονός ότι η οικογενειακή μερίδα που δημιουργήθηκε στην Κοινότητα Κλειδιού Ημαθίας για τον ερχόμενο από τη Γεωργία Ελληνα σύζυγο της δεν ήταν ενήμερη. Περαιτέρω, η ενάγουσα ισχυρίζεται ότι έτσι η σύζυγος του πατέρα της..... εμφάνισε εαυτήν αποκλειστική κυρία, νομέα και κάτοχο του ως άνω ακινήτου, το οποίο εν συνεχεία και χωρίς να έχει προς τούτο δικαίωμα τουλάχιστον για το ποσοστό 18,75% που η ενάγουσα αναδρομικά κι εκ του χρόνου επαγωγής απέκτησε αποδεχόμενη την κληρονομιά του πατέρα της, πούλησε δυνάμει του με αριθμό ..... /2003 συμβολαίου της συμβολαιογράφου Θεσσαλονίκης..... κατ' ισομοιρία στους εναγόμενους που τώρα το νέμονται ότι η μισθωτική αξία όλου του ακινήτου είναι 250 ευρώ μηνιαίως, του δε ποσοστού της ενάγουσας 46,87 ευρώ. Με βάση αυτό το ιστορικό η ενάγουσα ζητά: α) να αναγνωριστεί ότι είναι συγγενής του λεπτομερώς περιγραφόμενου στην αγωγή ακινήτου της κατά ποσοστό 18,75% και να υποχρεωθούν οι εναγόμενοι να της το αποδώσουν, β) να αναγνωριστεί η ακυρότητα τόσο της με αριθμό 3308/10.7.1998 δήλωσης αποδοχής κληρονομιάς της συμβολαιογράφου Θεσσαλονίκης....., όσο και του με αριθμό ..... /2003 πωλητήριου συμβολαίου της ίδιας, τουλάχιστον κατά το ποσοστό που είναι κυρία η ενάγουσα, γ) να υποχρεωθούν οι εναγόμενοι να της καταβάλουν εις ολόκληρο ως απόδοση ωφελήματος, το ποσό των 46,87 ευρώ μηνιαίως από την επίδοση σε αυτούς της αγωγής και μέχρι την ολοσχερή εξόφληση, δ) να κηρυχθεί η απόφαση που θα εκδοθεί προσωρινά εκτελεστή και να καταδικαστούν οι εναγόμενοι στη δικαστική της δαπάνη. Με αυτό το ιστορικό και τα

αιτήματα, η ένδικη αγωγή στην οποία σωρεύονται διεκδικητική αγωγή κυριότητας ακινήτου, αγωγή ακύρωσης συμβολαίου και απόδοσης ωφελημάτων (στην οποία παραδεκτά δηλώνεται η παραίτηση τους από το δικόγραφο της με αριθμό 16.882/2.11.2010 αγωγής τους), αρμοδίως καθ' ύλη και κατά τόπο φέρεται για συζήτηση ενώπιον του Δικαστηρίου αυτού κατά την προκείμενη τακτική διαδικασία (αρ. 7, 9, 11 περ. 1, 18 και 30 ΚΠολΔ), δεδομένου ότι η δεύτερη σωρευόμενη αγωγή, συνιστά διαφορά μη αποτιμητή σε χρήμα, υπαγόμενη στην αρμοδιότητα του Πολυμελούς Πρωτοδικείου. Ωστόσο, όπως προκύπτει από τη προηγηθείσα νομική σκέψη, το αίτημα αναγνώρισης ακυρότητας συμβολαίου πώλησης λόγω έλλειψης κυριότητας στο πρόσωπο του μεταβιβάζοντα, αλλά και το αίτημα ακύρωσης της αποδοχής κληρονομιάς ως δικαιοπραξίας για λόγο που δεν περιλαμβάνεται στους ανωτέρω εκτιθέμενους δεν είναι νόμιμα, και επομένως η αντίστοιχη σωρευόμενη αγωγή, είναι μη νόμιμη κι απορριπτέα. Κατά τα λοιπά η αγωγή είναι νόμιμη ερειδόμενη στις διατάξεις 1094, 1096, 1193, 1194, 1195, 1710, 1813, 1820, 1846 του ΑΚ και 907, 908, 176 ΚΠολΔ και συνεπώς πρέπει να εξεταστεί περαιτέρω για την ουσιαστική βασιμότητα της δεδομένου ότι για το παραδεκτό της : α) περίληψη της έχει εγγραφεί στα βιβλία διεκδικήσεων του Υποθηκοφυλακείου Θεσσαλονίκης, όπως αποδεικνύεται από το προσκομιζόμενο κι επικαλούμενο με αριθμό 24.579/5.8.2011 σχετικό πιστοποιητικό, β) έχει καταβληθεί το απαιτούμενο για το αίτημα της τέλους δικαστικού ενσήμου (βλ.τα προσκομιζόμενα υπό σειρά Α αγωγόσημα με αριθμούς 397710, 397709, 358973, 432806, 432807, 593044) και γ) προσκομίστηκε η κατ'άρθρο 5 του Ν.2308/1995 δήλωση κτηματογράφησης, ενώ κατά την νομική σκέψη που προηγήθηκε δεν υποχρεούται η ενάγουσα στην προσκόμιση πιστοποιητικού ΕΝ.Φ.Ι.Α. καθότι το ακίνητο βρισκόταν στη νομή των εναγομένων οι οποίοι και ήταν φορολογικά υπόχρεοι ως προς αυτό.

Για την εφαρμογή της διατάξεως του άρθρου 281 ΑΚ, με την οποία απαγορεύεται η άσκηση του δικαιώματος άμα υπερβαίνει τα όρια τα οποία επιβάλλουν η καλή πίστη ή τα χρηστά ήθη ή ο κοινωνικός και ο οικονομικός σκοπός του δικαιώματος, πρέπει από τη μια μεριά ο δικαιούχος να μην έχει ασκήσει για μεγάλο χρονικό διάστημα το δικαίωμα του, από την άλλη δε να συντρέχουν περιστατικά, από τα οποία να προκύπτει ότι ο δικαιούχος έχει δημιουργήσει με τη συμπεριφορά του εύλογη πεποίθηση στον υπόχρεο ότι δεν θα ασκήσει το δικαίωμα του και έτσι η παρ' όλα αυτά άσκηση του δικαιώματος, που τείνει σ' ανατροπή καταστάσεως που δημιουργήθηκε κάτω από ορισμένες συνθήκες και για μεγάλο χρονικό διάστημα διατηρήθηκε και που η ανατροπή του συνεπάγεται βαριές συνέπειες για τον υπόχρεο, να αντίκειται προφανώς στην καλή πίστη, τα χρηστά ήθη και τον κοινωνικό και οικονομικό σκοπό του δικαιώματος (ΟΛΑΠ 7/2002, ΟΛΑΠ 8/2001, ΑΠ 1023/2011, ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ).

Οι καθ' ων η κλήση - εναγόμενοι αρνούνται την αγωγή και το κληρονομικό δικαίωμα της ενάγουσας αμφισβητώντας τη συγγενική της σχέση με τον ..... Περαιτέρω κι επικουρικά ισχυρίζονται ότι καταχρηστικά η ενάγουσα ασκεί το δικαίωμα της δεκατρία χρόνια μετά το θάνατο του πατέρα της ανατρέποντας μια ήδη δημιουργηθείσα από αυτούς κατάσταση σχετιζόμενη με την απόκτηση, τη συντήρηση κι απόλαυση του ακινήτου επιπλέον ότι οι ίδιοι νέμονται και κατέχουν καλόπιστα το ακίνητο πλέον της οκταετίας από τότε που το αγόρασαν, σε συνέχεια της επί πενταετίας καλόπιστης νομής και κατοχής αυτού από την δικαιοπάροχο τους, οπότε και το έχουν έτσι αποκτήσει. Ο πρώτος εκ των ανωτέρω ισχυρισμών σκοπεί να θεμελιώσει την ένσταση της καταχρηστικής ασκήσεως του δικαιώματος που απορρίπτεται ως μη νόμιμος διότι και αληθές υποτιθέμενο το πραγματικό των ισχυρισμών που επικαλούνται οι εναγόμενοι δεν πληρεί τις προϋποθέσεις για τη συνδρομή της διάταξης του άρθρου 281ΑΚ κατά την προηγηθείσα νομική σκέψη. Ο δεύτερος ισχυρισμός συνιστά την ένσταση της τακτικής χρησικτησίας, είναι νόμιμος θεμελιούμενος στα άρθρα 1041 και 1051 του ΑΚ και πρέπει να ερευνηθεί περαιτέρω στην ουσία.

Από την εκτίμηση των ενόρκων καταθέσεων των εξετασθέντων στο ακροατήριο μαρτύρων, ενός για κάθε διάδικη πλευρά, που περιέχονται στα με αριθμό 6705/2013 πρακτικά της 11.4.2013 δημόσιας συνεδρίασης του Ειρηνοδικείου Θεσσαλονίκης, και από όλα τα έγγραφα που προσκομίζουν και επικαλούνται οι διάδικοι, ορισμένα από τα οποία μνημονεύονται στη συνέχεια, χωρίς όμως να παραλείπεται κανένα από αυτά κατά την ουσιαστική εκτίμηση της υπό κρίση αγωγής, καθώς και από τις φωτογραφίες που προσκομίζει η ενάγουσα, η γνησιότητα των οποίων δεν αμφισβητήθηκε, αποδεικνύονται, κατά την κρίση του Δικαστηρίου, τα εξής πραγματικά περιστατικά: Ο ..... του ..... και της.....γεννήθηκε στις 17.12.1939 στο Σοχούμι Αμυχαζίας Γεωργίας και στις 3.12.1965 παντρεύτηκε την επίσης ελληνικής ιθαγενείας.....του .....Στον έγγαμο βίο τους οι ανωτέρω απέκτησαν δύο τέκνα, την..... (ενάγουσα) που γεννήθηκε στις 26.9.1966 στο Ρουσοτάβι της Γεωργίας, γενομένης σχετικής καταχώρησης στο αρμόδιο ληξιαρχείο με αριθμό πράξης 1422/3.10.1966 και τον ..... που γεννήθηκε στο ίδιο μέρος στις 30.7.1971, γεγονόςς επίσης καταχωρημένο με αριθμό πράξης 1283/5.8.1971. Εν συνεχεία, ο μεταξύ αυτών γάμος λύθηκε στις 17.12.1989 συνταχθείσης επ' αυτού της με αριθμό 63 πράξης στο ληξιαρχείο του Τετριτσκάρο, ενώ εκδόθηκε και το με αριθμό 397340/20.1.1990 πιστοποιητικό διάλυσης του γάμου τους. Το έτος 1997 ο ..... ήλθε προς εγκατάσταση στην Ελλάδα, όπου μετά την διαπίστωση της από γεννήσεως ελληνικής ιθαγενείας του δυνάμει της με αριθμό 158/15.1.1997 απόφασης του Νομάρχη Ημαθίας, εξέδωσε το με αριθμό δελτίο αστυνομικής ταυτότητας της Δ/σης Ασφαλείας Θεσσαλονίκης, κατέστη δημότης Κοινότητας Κλειδιού Ημαθίας και κατοίκησε στα Κουφάλια Θεσσαλονίκης. Σημειωτέον ότι τα ανωτέρω προκύπτουν από τα επικυρωμένα αντίγραφα των πρωτοτύπων εγγράφων που προσκομίζει κι επικαλείται η ενάγουσα, τα δε πιστοποιητικά γέννησης αυτής και του αδερφού της, το διαβατήριο της μητέρας της και το πιστοποιητικό λύσης του γάμου των γονέων της, συνταγμένα στη ρωσική γλώσσα με

συνημμένη την επίσημη μετάφραση τους. Στην ανωτέρω απόφαση του Νομάρχη Ημαθίας, πέρα της από γέννησης διαπίστωσης της ελληνικής ιθαγένειας του , διαπιστώθηκε η από θρησκευτικό γάμο απόκτηση της ελληνικής ιθαγένειας της δεύτερης συζύγου του, του και της , γεννηθείσας στο Σοχούμι Αμπχαζίας, η οποία έτσι πολιτογραφήθηκε Ελληνίδα, ενώ έμειναν κενά τα πεδία της απόφασης που αναφέρονται στην ύπαρξη τέκνων. Περαιτέρω, παραγγέλθηκε η εγγραφή της οικογένειας στο μητρώο αρρένων και στο δημοτολόγιο του Κλειδιού Ημαθίας, οπότε και ο Πρόεδρος της εν λόγω Κοινότητας ενέκρινε την εγγραφή των ανωτέρω στην με αριθμό οικογενειακή μερίδα. Κατά την ανωτέρω διαδικασία της εγκατάστασης του στην Ελλάδα και της πολιτογράφησης του με την έκδοση ελληνικού δελτίου αστυνομικής ταυτότητας ουδεμία αναφορά έγινε εκ μέρους του στην ύπαρξη των τέκνων που είχε αποκτήσει με την πρώην σύζυγο του Πέραν τούτου και προς απόδειξη ενώπιον των αρμόδιων ελληνικών αρχών ότι η , ήταν σύζυγος του και δικαιούταν να αποκτήσει την ελληνική ιθαγένεια, έγινε χρήση του με αριθμό αντιγράφου της με αριθμό ληξιαρχικής πράξης γάμου του Ειδικού Ληξιαρχείου Αθηνών, επί της οποίας μνημονεύεται ότι α) στο Αλαχάντσκι Αμπχαζίας τελέστηκε την 23/4/1968 ο πολιτικός γάμος των ανωτέρω για τον οποίο συνετάχθη η με αριθμό 184/23.4.1968 πράξη του εκεί Ληξιάρχου και β) ο χ.ο.(θρησκευτικός) γάμος έγινε στις 25.5.1968 μετά τον οποίο η σύζυγος κράτησε το επίθετο Τα ανωτέρω βεβαιούμενα στην ληξιαρχική πράξη γάμου του Ειδικού Ληξιαρχείου Αθηνών η οποία προσκομίζεται σε απλό αντίγραφο και στην σε αυτή μνημονευόμενη ληξιαρχική πράξη του Ληξιάρχου του Αλαχάντσκι Αμπχαζίας, αλλοδαπού δημοσίου εγγράφου το οποίο ουδόλως προσκομίζεται, περί της οικογενειακής κατάστασης του έρχονται σε αντίθεση και είναι λογικά ασύμβατα με τα περιστατικά που αποδεικνύονται από την ενάγουσα δεδομένου ότι εμφανίζεται α) ο δεύτερος γάμος του ..... να έχει τελεστεί, ενώ υφίσταται ο πρώτος, γεγονός που τον καθιστά δίγαμο, β) το δεύτερο παιδί του ονόματι , να είναι γεννημένος μετά την τέλεση του β' γάμου, αλλά από τη σύζυγο του α' γάμου και γ) να τελείται γάμος κατά τον θρησκευτικό τύπο το 1968 στην πρώην Σοβιετική Ένωση. Τα ανωτέρω αποδειχθέντα από την ενάγουσα με έγγραφα, των οποίων η γνησιότητα ουδέποτε προσβλήθηκε, σε συνδυασμό με την μη προσκομιδή πρωτοτύπων εγγράφων από την πλευρά των εναγομένων συνηγορούν υπέρ της έγερσης αμφιβολιών για την υπόσταση του επικαλούμενου β γάμου του θανόντα κι όχι για τη συγγενική σχέση της ενάγουσας με αυτόν. Εξάλλου αυτή η πεποίθηση του Δικαστηρίου ενισχύεται εκ του ότι η..... ερχόμενη στην Ελλάδα με την μητέρα της δυνάμει της με αριθμό ...../27.9.2002 απόφασης του Γενικού Γραμματέα της Περιφέρειας Κεντρικής Μακεδονίας απέκτησε τη ελληνική ιθαγένεια με πολιτογράφηση στις 22.9.2003 κι εγγράφηκε στα δημοτολόγια του Δήμου Γιαννιτσών Νομού Πέλλης. Στην εκεί οικογενειακή μερίδα με αριθμό ..... εγγράφηκε η μητέρα της ..... ως αποκτήσασα την ελληνική ιθαγένεια με πολιτογράφηση στις 6.6.2007 και ο αδερφός της ως αποκτήσαστην ελληνική ιθαγένεια στις 30.7.1971 από γεννήσεως. Στα αλλοδαπά δημόσια έγγραφα που μνημονεύθηκαν στην αρχή του σκεπτικού (πιστοποιητικά γέννησης ενάγουσας και αδελφού της, πιστοποιητικό διάλυσης γάμου των γονέων της) αναγράφεται η ελληνική ιθαγένεια αυτών των προσώπων. Ωστόσο, ερχόμενοι στην Ελλάδα σε διαφορετικά χρονικά διαστήματα ο καθένας, ανάλογα με το κάθε φορά επίκαιρο νομοθετικό καθεστώς, που ρύθμιζε την απόδοση ιθαγένειας στους ομογενείς, ο μιν αλλά και ο υιός του που τη αιτήθηκαν πριν το έτος 2000, τους αναγνωρίστηκε λόγω γέννησης, η δε ενάγουσα και η μητέρα της που την αιτήθηκαν μετά την αλλαγή του νόμου το 2000, τους αποδόθηκε λόγω πολιτογράφησης. Με την ανωτέρω δε αίτηση της η ενάγουσα κατέθεσε ως δικαιολογητικό και την προηγηθείσα απόφαση κτήσης ιθαγένειας του πατέρα της και το δελτίο αστυνομικής ταυτότητας αυτού, που σύμφωνα με το άρθρο 76 Ν. 2910/2001 είναι προαπαιτούμενα αναγνώρισης της ιθαγένειας του αιτούντα και λήφθηκαν υπόψη από τα αρμόδια όργανα. Περαιτέρω, ο εν ζωή και η ..... απέκτησαν κατά πλήρη κυριότητα νομή και κατοχή σε ποσοστό 50% εξ αδιαιρέτου ο καθένας δυνάμει του με αριθμό ..... /31-1-1997 πωλητηρίου συμβολαίου της συμβολαιογράφου Θεσσαλονίκης....., νομίμως μεταγραφέντος στα Βιβλία του Υποθηκοφυλακείου Θεσσαλονίκης εις τόμο..... και αριθμό....., ένα αυτοτελές και διηρημένο διαμέρισμα του 4ου πάνω από το ισόγειο ορόφου οικοδομής επί της οδού ..... αρ....., έχον πρόσψη στην πρασιά της οικοδομής, εμβαδού καθαρού 34 τ.μ. αποτελούμενου από ένα δωμάτιο, σαλόνι, κουζίνα και προχώλ, στο οποίο αναλογεί ποσοστό 2,19% εξ αδιαιρέτου στο οικόπεδο και στους λοιπούς κοινόχρηστους χώρους, η δε οικοδομή κτίσθηκε σε οικόπεδο εμβαδού 285 τ.μ. που συνορεύει κατά τον τίτλο κτήσης βόρεια με οικία ιδιοκτησίας....., νότια με οικία τέως ανταλλάξιμου ακινήτου και τώρα με πολυκατοικία αγνώστων ιδιοκτητών και σήμερα με την οδό ..... και από τις λοιπές πλευρές του με οικοδομές αγνώστων ιδιοκτητών, με προσωρινό ΚΑΕΚ 19 044 27 17 003. Αυτός και η..... αποδείχθηκε ότι είχαν οικογενειακές σχέσεις με τα παιδιά του ..... (ενάγουσα) και ..... από τον πρώτο του γάμο, αφού το ζευγάρι τύγχανε ομόδειπνο με τον γιό του και τη σύζυγο αυτού, οι οποίοι έμειναν στα Κουφάλια, όπου ο ..... απεβίωσε στις 17.1.1998 και κηδεύτηκε εκεί με φροντίδες του υιού του και της δεύτερης συζύγου του ..... , συνταχθείσας της με αριθμό 8/17.1.1998 ληξιαρχικής πράξης θανάτου. Εκ των ανωτέρω δημιουργείται πλήρης δικανική πεποίθηση στο παρόν Δικαστήριο περί του ότι η δεύτερη σύζυγος του ..... γνώριζε την ύπαρξη των τέκνων αυτού και δη του υιού του από τον προηγούμενο γάμο. Ωστόσο, μετά το θάνατο του ανωτέρω, αυτή προέβη στην αποδοχή όλης της κληρονομιάς του συζύγου της που συνίστατο στην κατά 50% συγκυριότητα του ως άνω διαμερίσματος, ως μοναδική εξ αδιαθέτου κληρονόμος αυτού, δυνάμει της με αριθμό 3308/10.7.1998 αποδοχής κληρονομιάς της

συμβολαιογράφου Θεσσαλονίκης..... , που μεταγράφηκε στα οικεία βιβλία του Υποθηκοφυλακείου Θεσσαλονίκης σε τόμο ..... και αριθμό ..... Για τη σύνταξη αυτής της αποδοχής, η ..... προσκόμισε ως δικαιολογητικό, το με αριθμό 359/9.3.1998 πιστοποιητικό πλησιέστερων συγγενών της Κοινότητας Κλειδιού Ημαθίας, στο οποίο δεν εμφανίζονταν τα τέκνα του, καθότι ως προελέχθη δεν έγινε καμία σχετική δήλωση κατά την εγγραφή αυτού στα αντίστοιχα δημοτολόγια, η δε συμβολαιογράφος δεν αναζήτησε επιπλέον αποδεικτικά της οικογενειακής κατάστασης του θανόντα από τη χώρα στην οποία γεννήθηκε και έζησε μέχρι το 1997. Εν συνεχεία, η ..... , φερόμενη ως αποκλειστική κυρία νομέας και κάτοχος σε ποσοστό 100% του ανωτέρω ακινήτου το πώλησε και το μεταβίβασε στους εναγομένους σε ποσοστό 50% εξ αδιαιρέτου στον καθένα δυνάμει του με αριθμό ..... /2003 συμβολαίου της ίδιας ως άνω συμβολαιογράφου, που μεταγράφηκε σε τόμο ..... και αριθμό ..... των οικείων βιβλίων του Υποθηκοφυλακείου Θεσσαλονίκης, χωρίς όμως να έχει τέτοιο δικαίωμα ως αποδείχθηκε εφόσον υπήρχαν και άλλοι κληρονόμοι, ήτοι τα τέκνα του συζύγου της. Εν συνεχεία, η ενάγουσα που κληρονόμησε τον θανόντα πατέρα της καλούμενη στην πρώτη τάξη της εξ αδιαθέτου διαδοχής, εφόσον αυτός δεν άφησε διαθήκη, ως κόρη του σε ποσοστό 3/8 (καθότι ο αδελφός της κληρονόμησε το αντίστοιχο ποσοστό ενώ η εν ζωή σύζυγος κληθείσα με την πρώτη τάξη των εξ αδιαθέτου κληρονόμησε το .., ήτοι 2/8.), προέβη στην με αριθμό 44/2010 δήλωση αποδοχή κληρονομιάς ενώπιον του Γραμματέα του Πρωτοδικείου Θεσσαλονίκης, που νόμιμα μεταγράφηκε στο Υποθηκοφυλακείο Θεσσαλονίκης σε τόμο ..... με αριθμό ..... αποκτώντας έτσι την κυριότητα του άνω ακινήτου κατά ποσοστό 18,75% (= 3/8X50%) αναδρομικά από το θάνατο του πατέρα της, ήτοι το έτος 1998. Οι εναγόμενοι δε, μετά την αγορά του ανωτέρω ακινήτου το νέμονται και το κατέχουν μέχρι σήμερα χρησιμοποιώντας το ως φοιτητική τους κατοικία όσο σπούδαζαν, από τις 4/9/2012 δε και μετά το έχουν εκμισθώσει για διάρκεια δύο ετών στον ..... , αντί μισθώματος 200 ευρώ. Κατόπιν των ανωτέρω αποδείχθηκε η συγγενική σχέση της ενάγουσας με τον πατέρα της..... , το κληρονομικό της δικαίωμα και η αποδοχή της κληρονομιάς με δημόσιο έγγραφο, νόμιμα μεταγεγραμμένο, οπότε αυτή πρέπει να αναγνωρισθεί κυρία του ανωτέρω ακινήτου στο ποσοστό του 18,75 % και να διαταχθεί η απόδοση του σε αυτήν από τους εναγομένους, απορριπτόμενης κατ' ουσίαν της ενστάσεως αυτών περί απόκτησης κυριότητας διά της τακτικής χρησικτησίας, καθότι πλήν του νόμιμου τίτλου, δεν πληρώθηκε ως όρος η επί δεκαετίας καλόπιστη νομή του ακινήτου, αφού δεν αποδείχθηκε η καλοπιστία της δικαιοπαρόχου τους ..... , ώστε στα χρόνια της δικής τους νομής να προσμετρηθούν και τα χρόνια εκείνης. Περαιτέρω πρέπει να υποχρεωθούν οι εναγόμενοι ως νομείς να της αποδώσουν το ωφέλημα του ενοικίου που εξάγεται από το ακίνητο, σε ποσοστό 18,75%, ήτοι ποσό 37,5(=200 ευρώ X18,75%) ευρώ μηνιαίως από την επίδοση της αγωγής κι έπειτα, να καταδικασθούν οι εναγόμενοι στην καταβολή της δικαστικής δαπάνης της ενάγουσας, ενώ δεν συντρέχουν εξαιρετικοί λόγοι κατά την κρίση του Δικαστηρίου για την κήρυξη της απόφασης προσωρινά εκτελεστής.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ ΘΕΩΡΕΙ την ενώπιον του Ειρηνοδικείου Θεσσαλονίκης με αρ. κατ. 2435/2013 προσεπικλήση δικονομικού εγγυητή-παρεμπιπτούσα αγωγή αποζημίωσης ως μη ασκηθείσα.

ΔΙΚΑΖΕΙ αντιμωλία των διαδίκων την ενώπιον του Ειρηνοδικείου Θεσσαλονίκης με αρ. κατ. 11576/1-8-2011 αγωγή.

ΑΠΟΡΡΙΠΤΕΙ ότι κρίθηκε στο σκεπτικό απορριπτέο.

ΔΕΧΕΤΑΙ εν μέρει την αγωγή

ΑΝΑΓΝΩΡΙΖΕΙ την ενάγουσα συγκυρία κατά ποσοστό 18,75 % σε ένα αυτοτελές και διηρημένο διαμέρισμα του 4ου πάνω από το ισόγειο ορόφου οικοδομής επί της οδού αρ ..... , έχον πρόσοψη στην πρασιά της οικοδομής, εμβαδού καθαρού 34 τ.μ. αποτελούμενου από ένα δωμάτιο, σαλόνι, κουζίνα και προχώλ, στο οποίο αναλογεί ποσοστό 2,19% εξ αδιαιρέτου στο οικόπεδο και στους λοιπούς κοινόχρηστους χώρους, η δε οικοδομή κτίσθηκε σε οικόπεδο εμβαδού 285 τ.μ. που συνορεύει κατά τον τίτλο κτήσης βόρεια με οικία ιδιοκτησίας ..... , νότια με οικία τ έως ανταλλάξιμου ακινήτου και τώρα με πολυκατοικία αγνώστων ιδιοκτητών και σήμερα με την οδό ..... και από τις λοιπές πλευρές του με οικοδομές αγνώστων ιδιοκτητών, με προσωρινό ΚΑΕΚ 19 044 27 17 003.

ΔΙΑΤΑΣΣΕΙ τους εναγομένους να της αποδώσουν το ανωτέρω ποσοστό

ΥΠΟΧΡΕΩΝΕΙ τους εναγομένους να καταβάλλουν κατ' Ισομοιρία στην ενάγουσα ως ωφέλημα το ποσό των 37,5 ευρώ μηνιαίως από την επίδοση της αγωγής κι εφεξής.

ΚΑΤΑΔΙΚΑΖΕΙ τους εναγομένους στην πληρωμή των εξόδων της ενάγουσας, τα οποία ορίζει στο ποσό των 600 ευρώ.

Κρίθηκε, αποφασίστηκε την 1.8.2014 και δημοσιεύτηκε στη Θεσσαλονίκη σε έκτακτη δημόσια συνεδρίαση την 1.9.2014.

Η ΠΡΟΕΔΡΟΣ

Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ Ν.Σ.